

Izlet v Pariz

(ponedeljek, 26. 9. 2016)

Tako kot vsak dan sem se tudi danes zbudila ob ne tako prijetnem zvoku budilke, ki je na ves glas hreščala in odmevala po celi vasici. Ura je bila že 6, jaz pa sem bila edino budno bitje v hiši gospe Pasquale, učiteljice španščine, pri kateri živim ta teden. Bilo je malce mrzlo, a ni bilo hudega.

Ko smo se okoli 7. ure gospa Pasquale, moja škotska kolegica Amy in jaz zbrale za jedilno mizo in pojedle zajtrk, se nam je že rahlo mudilo. Čeprav tega ni želela pokazati, je bila gospa Pasquale kar malce nervozna, ker z Amy še nisva bili pripravljeni. Kljub

temu da smo malo zamujale, nismo prišle čisto zadnje. Gospo Pasquale sem izgubila izpred oči že manj kot minuto po našem prihodu, saj se je v avli pri vhodu kar gnetlo učencev in dijakov iz Francije, Nemčije, Romunije, Bolgarije, Škotske in nenazadnje tudi Slovenije.

Prvi del dopoldneva smo tako preživeli v šoli St. Dominique, kjer so nam prav lepo predstavili svojo deželo in program za cel teden. Predstavitve je potekala gladko, če izvzamemo dejstvo, da Francozi ne govorijo tako dobro angleško kot francosko.

Kmalu zatem smo že sedeli na avtobusu, ki nas je odpeljal v Pariz, »mesto ljubezni«; dijaki smo si v treh različnih skupinah ogledali 'svoj' delček Pariza. Naša skupina se je najprej ustavila v najznamenitejši restavraciji na svetu, v Maximu, ki je hkrati tudi zaseben muzej izjemne zbirke secesijskih umetnin. Vse se je bleščalo in svetilo, kot bi stopili v sanje sedemletne deklice. Zelo bogata notranja oprema, luči, slike, predvsem pa vaze ... Na vsaki polici so stale vaze najrazličnejših oblik; nekatere so bile bolj zaobljene, druge bolj ravne, različnih barv, a vse so imele nekaj skupnega: motive žensk in rož. Vodič nam je zbirko predstavil kot v gledališki vlogi.

Naš prvi prosti čas je bil namenjen malici. Z avtobusom smo se odpeljali do parka, kjer naj bi pojedli, a nas je mamljiva bageta prepričala že takoj po ogledu muzeja. Tako smo se malo sprehodili po najbogatejšem oz. najdražjem predelu mesta.

Nato smo z avtobusom odpeljali ob Sieni čez most Aleksandra III., mimo slavnega obeliska in cerkve La Madeleine ter razkošne Opere proti Galeries Lafayette. Nakupovalni center z ogromno in bogato okrašeno secesijsko kupolo je kar nekajkrat večji od klasičnega slovenskega nakupovalnega središča, vendar se tu res najde nekaj za vsakogar, če že ne drugega, si lahko vsak oči napase ob pogledu na Pariz, saj je razgled z vrhnje terase res neverjeten.

Proti večeru smo se odpeljali nazaj do šole. Od tam naprej pa smo večinoma v parih šli vsak svojo pot, proti hiši, ki ji lahko ta teden rečemo dom.

(Alma Gril, 3.e)

Ne vem, kakšne navade imajo Francozi, a to, da smo imeli po prostem času takoj spet prosti čas, mi je bilo neizmerno všeč. Vse nas je motilo le to, da v tem predelu mesta ni bilo nič turističnega, le stanovanjski bloki in stare secesijske hiše. Končno smo našli kavarno, ki se nam je zdela primerna. Po polurnem klepetu, dveh kavah z mlekom, vroči čokoladi in štirih kozarcih vode smo se naveličali sedenja, pa tudi ura nas je že rahlo preganjala. Preden smo se začeli vračati na zbirno mesto, smo še debelo plačali za 3 pičle skodelice.

Sledil je ogled secesijskih stavb, ki jih je načrtoval slavn francoski arhitekt Hector Guimard; slikovite fasade, okrašene kovinske ograje, zaobljeni okenski okvirji ... - na zadnji stavbi pa gromozanska družčina mask, zmajev in pošasti, zato ni čudno, da so jo pred dobrimi sto leti, ko je bila hiša zgrajena, poimenovali »hiša demonov«.

